

GENEZA UITATĂ

Radu Cinamar

București, 2019

De același autor

VIITOR CU CAP DE MORT - În culisele puterii
12 ZILE - O inițiere secretă în tărâmul tainic al zeilor
MISTERUL DIN EGIPT – Primul tunel
PERGAMENTUL SECRET – Cinci tehnici inițiatice tibetane
ÎN INTERIORUL PĂMÂNTULUI – Al doilea tunel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CINAMAR, RADU

Geneza uitată / Radu Cinamar. - București : Editura Daksha, 2019
ISBN 978-973-1965-41-3

821.135.1

Copyright © 2019 Editura DAKSHA – Misterium Publicații srl
Toate drepturile aparțin în exclusivitate editurii DAKSHA

Misterium Publicații srl – Editura DAKSHA

Bld. Timișoara Nr. 84

Sector 6, București

Tel. 0726.334.721

E-mail comenzi@edituradaksha.ro

Web www.edituradaksha.ro

Editor: Sorin Hurmuz

CUPRINS

Nota autorului	5
Pământul în secțiune.....	7
Aberația „Pământului plat“.....	41
Corecții importante	67
Originea omului pe Pământ: din cosmos spre nivelul cuantic ...	87
Tenekau și clipa fundamentală a omenirii. Începuturile	119
Splitarea evoluției: ramurile E N L și E N K.....	149
Genomul reinventat.....	175
Shambala.....	199
Marele război Tars.....	207
Hiperborea	221
Consiliul planetar din Teotihuacan.....	231
Atlantida	243
Construcția piramidelor din Egipt	269
Sfinxul, eterna enigmă	303
Troia. Resorbția civilizației Maya	317
Anunnaki: o problemă delicată	327

NOTA AUTORULUI

Am scris această carte cu avânt, în dorința de a oferi cititorilor baza reală a istoriei omenirii, în punctele ei esențiale. Era un proiect mai vechi, o năzuință pe care o aveam încă din anul 2004, după ce am urmărit stupefiat în Sala Proiecțiilor unele imagini din trecutul „interzis“ al umanității.

Două au fost motivele principale pentru care nu am împlinit mai repede acest proiect: pe de o parte, nu aveam suficientă informație ca să creionez o viziune pertinentă asupra destinului omenirii, de la începuturile sale și până în prezent; pe de altă parte, în perioada respectivă nu am avut permisiunea să revelez decât o foarte mică parte din ceea ce știam deja. Chiar și în prezent mi s-a recomandat să nu fac dezvăluiri despre unele momente „delicate“ din istoria umanității – care ar putea zdruncina din temelii concepțiile de natură religioasă ale unor categorii de oameni – ori despre alte evenimente sensibile de natură politică și geostrategică, din cauza unor probleme sau „jene“ guvernamentale ce ar putea să apară.

După ce am încheiat de scris textul acestei cărți, recitindu-l pentru corectură mi-am dat seama că el ar putea fi destul de complicat și chiar „stufos“ pentru o înțelegere facilă. Câteva zile am rămas în dubii, neștiind prea bine ce să fac. În cele din urmă am realizat că o simplificare a sa ar putea naște mai târziu alte întrebări, astfel că am decis să „risc“ și să trimit spre publicare versiunea integrală.

Îndrăznesc totuși să fac o sugestie cititorului: cel puțin capitolele 4,5,6 și 7 trebuie parcurs cu atenție, pentru a înțelege bine rădăcinile „proiectului uman“. Recitirea unor fragmente din cuprinsul lor ar fi de asemenea de folos și ar contribui la o cunoaștere mai bună a ceea ce s-a petrecut în acele timpuri foarte îndepărtate.

Chiar dacă noțiunile prezentate în această carte par a fi dificile, totuși am considerat că este necesar să fac un pas înainte și să expun în acest fel unele aspecte mai profunde. Consider de asemenea că elementele prezentate în celelalte volume au pregătit terenul pentru o justă înțelegere a semnificațiilor ezoterice și de altă natură pentru cititorul interesat, astfel încât lectura prezentului volum și a celor care vor urma să aibă sens și coerență.

Voi continua cu acest gen de abordare mai elaborată, care a devenit o necesitate în contextul actual al vremurilor. Am speranța că cititorii acestei serii de volume vor înțelege în mod corect demersul meu și dorința sinceră de a expune lumii unele aspecte necunoscute ale realității în care trăim.

Radu Cinamar
1 martie, 2019

1

PĂMÂNTUL ÎN SECȚIUNE

După ce am revenit din Utklaha, orașul vechilor mayași din centrul Pământului – situat foarte aproape de citadela sublimă a Shambalei – am fost nevoit să iau contact cu realitatea destul de dură de la suprafața planetei noastre. Diferența de percepție și de nivel de vibrație era uriașă. În primele zile mă simțeam aproape sufocat și totul mi se părea primitiv: obiceiurile oamenilor, ideile și ambițiile lor, modul de concepere a vieții și, de asemenea, nivelul de trai.

Spre deosebire de mine, Cezar părea să fie în elementul său atât în „interiorul“ Pământului, cât și la suprafața lui. Aproape imediat după ce am ajuns la Bază, el a cerut o informare sintetică locotenentului Nicoară, care îl înlocuise la conducere. În următoarele ore, Cezar deja distribuia sarcini, făcea planificări, avea convorbiri telefonice în țară și străinătate și lua decizii importante. Îmi admiram extraordinara putere de focalizare și stăpânire de sine, forța și energia ce radiau din plin din ființa sa, determinarea și bunele sale intenții, exprimate întotdeauna cu o simplitate și modestie minunate. În ceea ce mă privește, a trebuit să plec pentru două zile la

București, pentru a rezolva unele chestiuni cu caracter personal. Agitația din capitală și treburile pentru care mă aflam acolo nu erau chiar ceea ce aveam nevoie atunci, mai ales că impresiile din călătorie erau foarte vii. Mi-am revenit totuși destul de repede și după ce m-am întors la Bază am reintrat în fluxul normal al activităților, deoarece eram presați de apropiata plecare în expediția prin cel de-al treilea tunel – ramificația spre Irak – care era programată la începutul lunii februarie 2015.

PROBLEME CU ALCĂTUIREA ECHIBEI

Câteva dintre elementele de bază ale acestei expediții fuseseră deja stabilite în discuțiile cu maiorul Cross, cu puțin timp înainte. Echipa urma să fie alcătuită din cinci membri, fiind vorba despre o deplasare de scurtă durată, ce avea un scop precis. Pentru mine era prima călătorie prin cel de-al treilea tunel, dar deja aveam o anumită experiență, acumulată în expedițiile prin celelalte două tuneluri, astfel încât mă simțeam pregătit pentru o astfel de încercare.

Sarcina organizării acestei expediții mi-a revenit mie și locotenentului Nicoară. De partea administrativă a protocolului, care includea planul general al deplasării și componența echipei, inclusiv toate actele și legăturile cu partea americană, mă ocupam eu; logistica, partea științifică și elementele de securitate intrau în atribuțiile locotenentului Nicoară.

Deoarece această expediție urma să fie una „fulger“, pregătirea ei a fost relativ simplă. Într-o primă etapă a organizării, echipa era alcătuită din Cezar, locotenentul Nicoară, eu și – în conformitate cu ceea ce au cerut americanii – doi ofițeri din Serviciul de Operațiuni Secrete al Marinei Americane. Noi nu am înțeles motivul implicării Marinei și am cerut anumite explicații. Am primit un răspuns confuz, ceea ce ne-a făcut să reconsiderăm componența echipei, solicitând membri din structura internă secretă a Pentagonului, așa cum s-a procedat în celelalte expediții. La acea vreme, situația a fost puțin tensionată, mai ales datorită venirii unui Venerabil, cu care noi am avut o discuție la care a participat și maiorul Samuel Cross. Totuși, discuția respectivă nu a influențat colaborarea cu partea

americană pentru deplasarea mea și a lui Cezar în Yosemite¹. S-a dovedit, în plus, că Venerabilul a avut alte intenții și nu a făcut presiuni în ceea ce privește componența echipei ce urma să facă deplasarea, dar a cerut drepturi asupra studierii unui anumit artefact. De fapt, el voia dreptul de a studia plăcuțele de cristal, despre care știa că au fost descoperite în cel de-al treilea tunel, din rapoartele expedițiilor anterioare prin acesta.

În urma cererii noastre de a schimba componența echipei, americanii au revenit asupra deciziei lor și au inclus pe listă doi ofițeri tineri din serviciul pe care noi l-am solicitat. După această schimbare, a apărut un element surpriză, pe care Cezar și cu mine l-am aflat abia după ce am venit din Argentina. La început a fost doar o informare scurtă, verbală, din partea locotenentului Nicoară, dar mai apoi el a prezentat situația în raportul solicitat de Cezar.

„SCAUNUL“ SPECIAL

Din „briefing“-ul prezentat de Nicoară am aflat că echipa de savanți a reușit să pună la punct o tehnologie care permitea descărcarea informațiilor de pe tăblițele de platină găsite în Camera Ocultă din Egipt, la care se ajungea prin primul tunel². La aceasta se lucra într-adevăr de ani de zile.

Sistemul de codare a înregistrărilor și materialul necunoscut care permitea aceasta au rămas un mister pentru savanți, dar în cele din urmă ei au reușit cumva să ușureze accesarea informațiilor stocate. Imediat după descoperirea plăcuțelor în Camera Ocultă din Egipt, cea mai mare problemă a fost aceea că datele pe care le conțineau nu puteau fi accesate în mod aleator, adică nu puteau fi „derulate“. În primii ani după descoperirea lor s-au realizat studii intense și s-a reușit cu foarte mare dificultate să se descarce informația de pe o singură tăbliță în aproximativ un an, dar în Camera Ocultă din Egipt existau mii de astfel de tăblițe. Locotenentul Nicoară ne-a informat însă că a fost realizat un pas important în această direcție și,

¹ Vezi volumul 5, *În interiorul Pământului – Al doilea tunel*, 2017, cap. 6 (n. ed.)

² Vezi volumul 3, *Misterul din Egipt – Primul tunel*, 2007, cap. 4 (n. ed.)

chiar dacă acum extragerea informației de pe o tăbliță durează ceva mai puțin de o lună, tehnologia de realizare este accesibilă și ea poate fi multiplicată fără probleme, astfel încât se poate merge în paralel cu mai multe tăblițe. Faptul că s-a reușit descărcarea acestor date extrem de importante în format digital face posibilă inventarierea și clasificarea lor, dar bineînțeles că aceasta se va petrece într-un regim foarte securizat. În raportul pe care l-a întocmit, locotenentul Nicoară preciza că americanii au întrebat despre acest protocol, dorind să știe dacă decodarea și descărcarea informației se va face la ei sau la noi. Cezar a fost însă foarte clar în această privință: „Dacă operațiunea se realizează în Statele Unite, asta înseamnă transportul tăblițelor acolo. Nu ne putem permite așa ceva. Un tezaur, să zicem, îl mai poți trece cu vederea³, dar nu această inestimabilă comoară, care privește întreaga omenire. Operațiunile de decodare și clasificare se vor face aici.“

Acest pas înainte realizat de cercetători m-a bucurat foarte mult, deoarece îmi permitea să am acces foarte ușor la toate acele înregistrări, pentru a le studia. Protocolul s-a dovedit însă a fi puțin mai complicat. În discuțiile bilaterale care au urmat, americanii „au încercat puțin marea cu degetul“, vehiculând ideea „șantajului“, dar au renunțat repede pentru că argumentele noastre au fost evidente. Ei au încercat să ne facă dependenți de această nouă tehnologie de descărcare a datelor, pe care au descoperit-o, însă au recunoscut imensele probleme care puteau să apară în cazul în care tăblițele ar fi fost luate de aici.

Mult mai ușor era să fie asamblat în România un laborator destinat exclusiv pentru această sarcină, iar pentru o siguranță desăvârșită s-a decis ca, după inventarierea și decodarea informației, plăcuțele să fie duse înapoi în Camera Ocultă din Egipt. De asemenea, s-a pus la punct protocolul securizării informației și locul în care aceasta va fi stocată, modalitățile de protecție a ei, precum și căile de acces la informația respectivă, care erau foarte stricte.

³ Probabil este o aluzie fină a lui Cezar despre tezaurul românesc transportat în Rusia, în timpul Primului Război Mondial, tocmai pentru a fi în siguranță. Între timp, tezaurul pare să se fi „volatilizat“, cea mai mare parte a lui fiind nerestituită până în prezent (n. ed.)

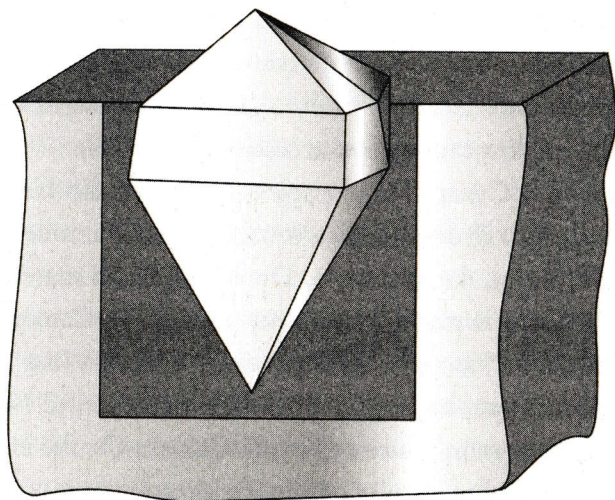
Acuratețea extragerii datelor de pe tăblițe era de aproape 80%, ceea ce însemna foarte mult. Sinteza rapoartelor științifice justifica pierderile de informație printr-o stranie interacțiune ce apărea la un moment dat între tehnologia folosită și materialul necunoscut, care asigura suportul informației holografice. Acesta avea unele proprietăți magnetice foarte speciale și „funcționa“ după un algoritm care nu a putut fi descifrat în totalitate până în prezent. Existau deci unele pierderi de informație, dar procentul era acceptabil, mai ales că puteam spera în timp la o rezolvare completă a problemei.

Locotenentul Nicoară menționa în raport, în mod repetat, existența unui element pe care trebuia neapărat să-l luăm în considerare. Având deja la dispoziție informația în format digital care a fost extrasă cu tehnologia americană, am vizionat mare parte din acele înregistrări extraordinare și am observat că în multe dintre ele, chiar la începutul fluxului de imagini, apărea un „scaun“ având o formă specială, care cel mai probabil făcea posibilă deplasarea conștiinței individuale la mari distanțe, atât pentru realizarea unor „întâlniri“ cu alte ființe sau entități, cât și pentru a „vedea“ locuri, planete, stele sau alte elemente cosmice de negândit pentru mintea umană obișnuită. Acel „scaun“ era ca o „marcă“ a imaginilor și cred că indica modalitatea prin care au fost accesate informațiile.

Știam deja de la Cezar că în complexul subteran din Irak – la care se ajunge plecând prin cel de-al treilea tunel – exista o „cameră“ asemănătoare cu cea din Egipt, dar mai mică. După vizionarea materialelor video extrase de pe tăblițele de platină, Cezar mi-a spus că în Camera Ocultă din Irak se afla un „scaun“ asemănător cu ceea ce noi am văzut în imaginile respective. Prin urmare, motivul pentru care locotenentul Nicoară menționase „elementul comun“ între cele două Camere Oculte era că în imaginile de pe unele tăblițe de platină din Egipt apărea un „scaun“ special, asemănător cu cel care exista în complexul din Irak.

Totuși, chiar dacă Cezar fusese în Camera Ocultă din Irak de mai multe ori, el nu a putut înțelege în mod clar ce efect avea acel „scaun“ asupra ființei umane, deoarece el nu funcționa. Toate modalitățile încercate au fost sortite eșecului, inclusiv tentativa de racordare la o sursă exterioară de energie. „Scaunul“ nu se „amorsa“ și, prin urmare, nu a putut fi folosit și adus la condiția de funcționare după ce a fost descoperit.

Enigma a persistat până când, vizionând împreună cu Cezar înregistrările de pe câteva tăblițe de platină din marea bibliotecă din Egipt, a devenit clar că funcționarea „scaunului“ depindea de un cristal destul de mare, care era plasat într-un lăcaș situat în dreapta lui. Cristalul era luminos, iar radiația lui varia în intensitate, în funcție de elementele informației care era prezentată. Din câte ne-am putut da seama, cristalul avea forma unui tetraedru și era încastrat cu vârful în jos.

Reprezentare simplă a cristalului eteric încastrat

Problema era că un astfel de cristal nu exista în Camera Ocultă din Irak; locașul în care el ar fi trebuit să fie acolo, în dreapta „scaunului“, era gol.

Acest fapt era destul de ciudat, deoarece nu avea sens să existe doar „scaunul“, fără prezența cristalului de care depindea funcționarea lui, așa după cum noi am văzut în înregistrările de pe tăblițe.

Tocmai de aceea, după ce Raportul Informativ a fost trimis Pentagonului, unele voci din staff-ul de conducere al acestuia au solicitat prezența unui expert în IT, pentru a face parte din echipa ce urma să se deplaseze prin al treilea tunel. Argumentul lor era că informaticianul ar fi putut eventual rezolva problema funcționării „scaunului“ special. Personal, mi-ar fi plăcut să-l reîntâlnesc pe Aiden⁴, însă știam că acesta nu mai figura în serviciul Armatei S.U.A. de mai bine de șase ani. În ședințele noastre consultative din cadrul Bazei Alpha, am decis totuși să nu suplimentăm numărul de membri ai echipei. Astfel, după mai multe deliberări cu Pentagonul, s-a renunțat la această variantă, care după părerea mea nu ar fi dat niciun rezultat. În schimb, erau posibile unele scurgeri ulterioare de informații, deoarece experții în IT erau civili. Excepție a făcut Aiden, care a fost un caz special.

UN AJUTOR IMPORTANT

Misterul lipsei cristalului din Camera Ocultă din Irak nu a putut fi descifrat și atunci – într-una din ședințele de planificare a expediției prin cel de-al treilea tunel – Cezar a decis să-l contactăm pe Dryn, înțeleptul din Tomassis, pentru a-i cere părerea și chiar ajutorul⁵. Pe la sfârșitul lui ianuarie, Cezar a realizat aceasta după metoda cunoscută de contactare, în Sala Proiecțiilor. După ce a revenit la Bază, mi-a spus că Dryn a fost de acord să ne ajute și că va cere la rândul lui sprijin Consiliului din Apellos. Dryn a justificat asta prin faptul că cei din Apellos ar putea ști mai multe, deoarece sunt hibridizați cu o rasă de ființe din spațiul cosmic, iar tehnologia complexului secret din Munții Bucegi era în mod evident de origine

⁴ Vezi volumul 3, *Misterul din Egipt – Primul tunel*, 2007, cap. 2, pag.72 (n.ed.)

⁵ Vezi volumul 5, *În interiorul Pământului – Al doilea tunel*, 2017, cap. 3, pag.156 (n.ed.)

extraterestră. Prin urmare, era logic ca locuitorii din Apellos să înțeleagă mai bine această tehnologie și să ne poată ajuta.

Ideea lui Cezar nu a fost primită însă cu prea mult entuziasm la anumite niveluri ale Pentagonului. Într-adevăr, unii generali de acolo nu doreau să creeze un precedent pentru a ne „îndatora“ altor civilizații, fie ele și din interiorul planetei. Altfel spus, nu se dorea împărtășirea tehnologiei din Sala Proiecțiilor și din Camerele Oculte din Egipt și Irak, chiar dacă populația din Apellos era mai avansată decât a noastră. Informația ne-a parvenit pe cale neoficială, de la maiorul Samuel Cross, bun prieten cu Cezar. Faptul că devoalez acest lucru aici se datorează permisiunii directe a maiorului Cross, care este un om integru și onest. Astfel de tensiuni între partea română și cea americană apar uneori la nivel decizional, însă ele sunt de obicei repede depășite, cu sau fără diplomație. Așa după cum am spus, cele mai dificile momente sunt acelea în care trebuie să facem față intervenției unui Venerabil, pentru că atunci lucrurile sunt mult mai complicate.

Răspunsul lui Dryn nu a întârziat, iar intervenția lui în Apellos, unde este foarte respectat, a deschis de fapt o cale extraordinară pentru justa cunoaștere a trecutului omenirii, pe care, în punctele sale principale îl voi prezenta în acest volum. Dryn ne-a transmis că cei din Apellos au fost de acord să ne ajute și, mai mult decât atât, la rândul lor au propus ca de atunci înainte să existe un om de legătură între ei și lumea de la suprafață. Mirarea mea a atins cote maxime atunci când Cezar m-a înștiințat că, la cererea Consiliului din Apellos, acel om de legătură aveam să fiu eu. Nu au oferit prea multe detalii asupra acestei decizii, însă au spus că întâlnirea cu mine în Apellos le-a făcut o bună impresie. Zâmbind mulțumit, Cezar mi-a spus de asemenea că ei doreau o persoană cu o relativ bună pregătire în domeniul ezoteric, pentru a putea înțelege corect dezvoltările pe care doreau să le facă.

Așa după cum au prezentat situația, decizia lor părea că face parte dintr-un plan foarte amplu de devenire a societății umane de la suprafața Pământului și că putea reprezenta o verigă importantă în transformarea nivelului de conștiință măcar a unei părți a omenirii, prin răspândirea informației.

Dryn a precizat că, la nivelul planetei noastre, acest plan este coordonat de Înțelepții Shambalei.

Deși îmi doream foarte mult să ajung în Shambala, eram conștient că aceasta presupunea să am un anumit nivel de conștiință și de înțelegere, care să permită prezența mea acolo. Vizita în Utklaha, în centrul Pământului, mi-a arătat aceasta în mod clar, dar a sădit totodată în inima mea nostalgia aceluia tărâm de vis, la care nu am avut acces decât privindu-l din depărtare. Acum, o dată cu această șansă minunată oferită de cei din Apellos, mă gândeam că poate momentul pătrunderii mele în Shambala nu era chiar așa îndepărtat.

APELLOS REACTIVAT

Lucrurile au evoluat repede: Dryn a intermediat legătura cu cei din Apellos și ne-a oferit de la aceștia un set de coordonate precise, care indicau un loc de întâlnire. O cercetare rapidă ne-a arătat că acel loc se afla pe un deal pustiu de lângă un oraș mic din Transilvania, lângă poalele Munților Apuseni. A fost stabilită o dată și o oră precisă pentru a ajunge acolo, neînsoțit. Semăna puțin cu ceea ce văzusem în filme, dar era perfect de înțeles. De altfel, locul indicat făcea practic imposibilă orice diversiune: dealul de mică înălțime era golaș, acoperit doar cu un strat subțire de zăpadă, iar împrejurul lui, pe o arie destul de extinsă, vedeam același peisaj, aproape lipsit de copaci, arbuști sau pădure. Orașul se vedea în depărtare, cam la cinci kilometri distanță. Printre celelalte dealuri și movilele de pământ din jur nu exista niciun drum de acces; la nivelul solului, nu puteai ajunge acolo decât mergând pe jos.

Era evident că locul fusese ideal ales pentru a bloca eventuale tentative de a fi urmărit. Totuși, nu cred că cei din Apellos au procedat în acest mod pentru că ne-ar fi suspectat în vreun fel, ci mai curând a fost probabil o măsură minimă și chiar necesară de protecție, în condițiile în care nu de puține ori anumite forțe și facțiuni, naționale sau străine, au dovedit că interesele lor oculte și ambițiile au fost oneroase și lipsite de transparență.